

Motiver til Forslag til Sølov.

gældende selv, at Skipperen faar denne Myndighed og saaledes mindre fristes eller føler sig henvist til at benytte sig af Afstedigelsesretten efter § 89, eller maatte af andre endnu uheldigere Midler.

Hvad der i Loven af 1866 § 6 foreskrives med Hensyn til den Fremgangsmaade, der skal iagttages, naar Skipperen vil gøre Brug af den ham i den foregaaende § hjemlede Straffemyndighed, indeholdes i alt væsentligt, om end i en mere kortfattet og sammentrængt Form, i Lovforslagets § 103. Fremdeles svarer Lovforslagets § 104 til Loven af 1866 § 8, jfr. § 9, dog at det er anset usfordømt, derfra at optage den udtørlige Fremstilling af, i hvilke Tilfælde Retten — eller efter Omstændighederne Konsulen — skal godkende eller ophæve Skipperens Afgørelse. Der er paa den anden Side i Lovforslagets § 104 gjort nogle smaa Tilføjninger, hvis Rigtighed formentlig er uomtvistelig. Den ene gaar ud paa, at den 3 Dages Frist, inden hvilken Sømanden skal klage efter Stibets Ankomst til indenlandst Havn, hvor der skal losses — eller lades eller Skibet oplægges, som der søjes til i § 104 første Stykke, — bliver at regne fra Afmonstringen, naar saadan finder Sted, Grunden dertil er naturligvis, at Sømanden først ved Afregningen, der finder Sted ved Afmonstringen, vil blive ret klar paa, hvor meget Skipperen vil indeholde i hans Hyre efter § 102. En anden Tilføjning er den, at der, hvor Afstedigelse finder Sted i Udlandet, sættes en Frist af et Aar for Sømanden saavel som for Skipperen til for Retten paa Stibets Hjemsted at indbringe den foreløbig ved Konsulens Kendelse afgjorte Saa, og ligeledes en Frist af 1 Aar, fra Afstedigelsen at regne, for Sømanden til for samme Ret at paalægge Skipperens Kendelse og Afregning, naar der ikke var dansk Konsul paa det Sted i Udlandet, hvor han er bleven afstediget. Endvidere siges det, skønt maatte til Overskud, udtrykkelig i Slutningen af 2det Stykke i § 104, at Sømanden er berettiget til at faa Afstrift af, hvad der i Medfør af § 103 er tilført Dagbogen, eller paa anden Maade optegnet, angaaende den ham paalagte Straf. — Lovforslagets § 105 stemmer endelig væsentlig med § 10 i Loven af 1866.

Derimod indeholder Lovforslaget ikke saaledes som Loven af 1866 i dens § 7, jfr. § 9, nogen Bestemmelse om Skipperens Adgang til, i Stedet for at gøre Brug af den i § 102 hjemlede Straffemyndighed, eller naar dennes Grænse er naaet, efter Hjemkomsten at rejse en privat Politiretsag imod den Skyldige for at faa ham idømt en Bøde indtil 100 Kroner, forsaavidt hans Forhold

ikke efter den almindelige Lovgivning egner sig til større Straf og offentlig Forfølgning. Man gaar ud fra, at det maa anses som en given Sag, at Skipperen ikke er nødsaget til at betjene sig af den ham indrømmede Straffemyndighed, og at det følger af sig selv, at han ikke, ved ikke at gøre det, kan fortabe den ham tilkommende almindelige Ret til at drage de paagældende til Ansvar for den kompetente Domstol, navnlig ogsaa til Strafsansvar, forsaavidt Loven hjemler et saadant. Dette vil imidlertid blive Tilfældet efter Lovforslaget, der i sin § 308 foreskriver, at en Sømand, som paa anden Maade end i de foregaaende Paragraffer anført har gjort sig skyldig i Forseelse i Tjenesten eller forbrudt sig mod god Orden og Skik, straffes med Bøder fra 5 til 200 Kroner. — Ej heller findes der paa dette Sted i Lovforslaget nogen Bestemmelse svarende til § 11 i Loven af 1866, idet der i det almindelige Straffelapitel, nemlig i § 289 1ste Stykke, sættes Straf for den Skipper, som misbruger sin Myndighed efter §§ 101 og 102 eller tilsidesætter Forskrifterne i § 103.

Medens det er fundet hensigtsmæssigt at henvise Bestemmelserne om de af Stibetsmandskabet begaaede Forbrydelser og Straffene derfor til det almindelige Straffelapitel, Lovforslagets Kapitel 12, hvilket da ogsaa særlig gælder i Henseende til Rønningsforbrydelsen, vil der derimod i 4de Kapitel i §§ 106—107 findes optaget nogle Bestemmelser angaaende Rønnings Indflydelse paa det privatretlige Forhold mellem Nederiet og Mandskabet og om de Forholdsregler, som Skipperen er berettiget til at træffe i Anledning af besyngtet og paabegyndt Rønning. Disse Bestemmelser svare til Loven af 1866 § 16 og trænge formentlig ikke til nærmere Begrundelse. Der er dog foreslaaet den Tilføjning i § 106, at der ikke tilkommer en Sømand Hyre for den Tid, i hvilken han uden Tilladelse er borte fra Skibet, og der er i § 107 indsat en Bestemmelse om, at, naar nogen af Mandskabet træffes i Færd med at rømme eller paagribes efter at være rømt, er Skipperen berettiget til at holde ham arresteret ombord eller i Vand indtil Skibet afsejler. Ligesom den første af disse Tilføjninger maa siges at have Hjemmel i almindelige Retsgrundsetninger, saaledes vil formentlig den sidste findes at være en i Forholdene naturlig begrundet Sikkerhedsforanstaltning.

Slutningsparagraffen i det 4de Kapitel, § 108, giver Regler med Hensyn til Personer, som maatte findes ansatte paa Stibet